

Věda & umění / Science & Art

Stoprocentní úspěch (povídka)

One Hundred Per Cent Success (short story)

JAROSLAV MALINA

Ústav antropologie Přírodovědecké fakulty Masarykovy univerzity, Viniarská 5, 603 00 Brno

Ve frontě před cestovní kanceláři jsem musel prostát celé dva dny. V třesnutém mrazu, který nepovolil ani kolem poledne. Nervózně jsem podupával na jednom místě, zachumláný snad ve všech šálách, bundách a svetrech, které vlastním. Působilo absurdně, jako provokativní výsměch, že po celou dobu se na nás z plakátu za sklem výlohy smála opálená plavovláska. Cáchala se v moři a s úsměvem nás zvala s Čedokem za hranice všedních dnů. Kromě poukazu jsem vyfasoval nádvkem pořádnou chřipku. Skoro dva týdny jsem proležel, poprvé v životě jsem měl neschopenku. Čedok mě připravil o všechny úspory a peníze vypůjčené na zájezd budu splácet ještě dva roky.

Teď se ukazovalo, že tím mé útrapy zdaleka neskončily. Byl jsem konečně na cestě a v autobusu nebyla zima, bylo tu pro změnu tak příšerné vedro, že se skoro nedalo dýchat. Odhadoval jsem teplotu na čtyřicet pět stupňů za oknem, které nešlo otevřít. Dosud se nestalo, aby mi bylo v autobusu špatně. Nebyl jsem sám. Ostatní se cítili podobně: zelení jak muchomůrky hlízovité, upocení, v očích skelný svit. Nejlépe snášely útrapy horka a cestování menší děti. Houpání autobusu jim nevadilo. Zpočátku bylo pro ně atrakcí a pak je uondalo ke spánku.

Z nás dospělých byl jedinou výjimkou pan Plášil. Potil se snad nejvíc, nezdálo se však, že by mu to vadilo. Byl co ryba ve vodě, jako by se v potu s požitkem koupal. Všechnu trýzeň mu patrně vynahrazoval pocit důležitosti: František Plášil, bývalý profesor občanské nauky a branné výchovy na pedagogické fakultě, byl totiž náš průvodce. Byl drobnější postavy, trochu nachýlený jako při poklusu, přičemž vynikala jeho poměrně velká hlava s mohutným nosem. Díky létům stráveným za katedrou se mu ve vybledlých očích se slabým šedozeleným nádechem natrvalo usadilo nervózní těkání a ústa měl stále trochu pootevřená, jako by byl pohotově připraven usměrnit záčka, který vybočí z řady.

Plášilova osoba rozdělila účastníky zájezdu na dvě části. Polovina ho soustředěně poslouchala a dávala najevo, že si chce dobře zapamatovat každé slovo pana profesora. Druhá polovina, k níž jsem patřil, by ho byla nejraději někde zapomeněla, což se vzhledem k profesorově roztěkanosti nezdálo nereálné. Jistou naději vzbuzoval také zájem několika postarších dam, které si dokázaly pohotově zjistit, že Plášil je vdovec, a byly připraveny svést zápas o jeho přízeň.

V okamžiku, kdy jsem se s osudem jakžtakž smířil a podařilo se mi usnout, dorazili jsme na místo. Bylo skoro sedm. Slunce již nebylo ostré a nepálilo do očí, začínalo být příjemně. Hlas

Adolf Born, *Stoprocentní úspěch*, 2010, pastel, 40x28 cm.

pana Plášila mě doslova katapultoval ze sedadla. Vyběhl jsem z autobusu, sotva jsme zastavili, ale jeho pištění jsem neunikl. Naštěstí musel odejít vyřídit nezbytné formality, a zatímco jeho věrná půlka podle pokynů způsobně čekala v autobusu, my ostatní se stihli vykoupat.

Moře bylo vklíněno do podkovy Maretánského zálivu jako krajíc. Na východní straně je obklopovaly křídové útesy, spoře ozářené posledními slunečními paprsky, na západě byly svahy bohatě porostlé subtropickou vegetací a na jižních svazích dozrávala vinná réva. Ze zeleně pomerančovníků, fíkovníků a palem vykukovaly bělavé krychle domů, hotelů a penzionů městečka Théros. Všechno vypadalo svěže a vesele, jakoby v pohybu, přestože na pláži byl klid a ticho.

Ticho rozřízl Plášilův hlas. Ječel jako cirkulárka a místy přeskakoval vzrušením.

„Přátelé! Povedlo se! Všichni budeme ubytováni! A dostaneme večeri. – Všichni!“ zdůraznil. „Přesně v osm.“

V té chvíli jsem nevěděl, že to je od Plášila podraz. Večere začala nikoli v osm, ale až v půl deváté, v osm začala Plášilova přednáška na téma *Lidé bez moře u moře*. Zahájil klasikem – Nerudou – o pradávne touze Čechů mít moře.

„... Dnes však tuto pradávnu touhu můžeme uskutečnit. Díky Čedoku. Čedok nám umožňuje splnit chlapecké a dívčí sny,“ pokývl vnímavě k sevřenému klanu svých obdivovatelů. „Ale moře je plné nástrah! My je ani netušíme. Moře je životu nebezpečné. Není radno se k němu příliš přibližovat, i když je hladina klidná. To bývá jen zdánlivé. I zdatní plavci utonou. Loni dostal ve vodě infarkt bývalý závodník a před třemi lety se tady utopil olympijský vítěz v těžké váze John Smith. Předtím zde utonula dokonce jedna žena! Ten, prosím, kdo neumí plavat, nechť nechodí do vody ani po kolena. Moře je záludné. Nechtěli byste přece případnou tragickou událostí způsobit zármutek také ostatním účastníkům, trávícím zde zaslouženou dovolenou. – A pozor na úpal!“ zahřímal nabádavě, pak přešel do vmlouvavého tónu a začal utěšovat. „Asi patnáct kilometrů odtud ve vnitrozemí je krytý bazén s otevřeným brouzdalištěm, takže není potřeba se moři ani přiblížit. Zpáteční jízdenka je se slevou, existují dokonce permanentní průkazy, což je obzvláště výhodné.“

Plášil začal nabízet, že by v brouzdališti zorganizoval kurz pro neplavce, při dostatečném počtu zájemců se slevou. Už jsem nevydržel a zvedl se k odchodu s hrdinným odhodláním obětovat dnešní večeri, přestože jsem měl hlad jako vlk. Vtom se objevil číšník s polévkou, a tak jsem se s úlevou vrátil. Správně jsem odhadoval, že Plášil by na rozdíl ode mne večeri neobětoval v žádném případě.

Kupodivu se všechno vyvinulo dobře. Plášil každé ráno hned po snídani v čele houfu postarších a snaživě elegantních dam odcházel k nedaleké zastávce autobusu do městečka, aby mohl včas zahájit výcvik v brouzdališti, a až do oběda býval pokoj. Vypracoval prý přesný harmonogram teoretických lekcí, který zahrnoval všechny základní styly, kraul, prsa, motýlek, delfín, znak. Na poslední den pobytu plánoval praktickou ukázkou, všechny styly budou předvedeny ve velkém bazénu, hlubokém sto šedesát centimetrů. Účastníci kurzu si budou moci sami vyzkoušet, jaký udělali pokrok.

Po odpoledním odpočinku vycházel Plášil se svou svitkou na pláž, do stínu nebo alespoň polostínu, aby dámy byly chráněny před ostrým sluncem. Plášil předváděl pokaždé nové plavky a dámy pak k večeru na promenádě odměňovaly jeho snahu odvážnými výstřihy.

Nám ostatním Plášilovo počínání vyhovovalo snad ještě víc než navýsost spokojeným dámám. Já si vrchovatě užíval plavání v moři a ještě jsem stačil propátrat město a okolní krajinu. V Thérosu jsem objevil docela slušné regionální muzeum s pečlivě udržovanými botanickými, zoologickými a archeologickými sbírkami. Kromě mořských zvířat mě nejvíc upoutaly bohaté památky z doby antického a byzantského osídlení, které dokazovaly, že se v Thérosu dobře žilo odjakživa.

Když jsem vycházel z muzea, měl jsem pocit, že trávím dovolenou v poklidném místě, kde se nikdy nic příliš vzrušujícího nestane. Vzápětí jsem skoro vrazil do obrovského poutače. Hrál všemi barvami a upoutával velkými písmeny, která z jeho plochy plasticky vystupovala, až se zdálo, že každým okamžikem vyskočí:

POZNEJ SVÉ NEOMEZENÉ SCHOPNOSTI! VYUŽIJ JEDINEČNÉ PŘÍLEŽITOSTI!

V dalším textu se oznamovalo, že jistý Hans Waterman zve omezený počet vybraných účastníků na svou exkluzivní jachtu Nový Nautilus, aby s ním podnikli jedinečnou čtyřhodinovou plavbu, během které se účastníci kromě příjemné zábavy, při níž bude podáván aperitiv zdarma, současně také poučí. Vyslechnou nejnovější a zcela originální přednášku největšího znalce pradávne maviánské civilizace, rozvinuté v mořských hlubinách. Načež Hans Waterman sám předvede praktické ukázky ze života této civilizace a zájemce naučí zapomenutým dovednostem našich dávných předků – Maviánů. Učiní tak v rámci underwaterologie, to znamená vědecké disciplíny, kterou Hans Waterman osobně založil.

Dosud jsem nic neutratil, koupání v moři i muzeum bylo zadarmo, a tak jsem se ztřeštěně rozhodl, že se svého kapesného zbavím právě tímto způsobem: za „aperitiv zdarma“.

Ve frontě na vstupenku jsem byl zhruba sedmdesátý, ale šlo to rychle, o celých svých padesát dolarů jsem přišel za pár minut.

Když jsem se šel převléknout k večeri, upoutal mou pozornost barevný plakát, který se objevil vedle jídelníčku. Vypadal jako nepodařená zmenšenina Watermanovy bombastické reklamy a zval na přednášku o principech underwaterologie, dnes po večeri v jídelně. Na rozdíl od Watermanovy nabídky bez aperitivu, zato však úplně zadarmo.

Nový Nautilus zakotvil několik minut před večerí kousek od pláže před naším hotelem. Z oken jídelny byl na něj výborný výhled. A tak se u večere o ničem jiném nemluvalo. Všichni s napětím očekávali slíbenou přednášku. Po jídle nikdo neodešel, všichni zůstali. Dámy ustaraně švitořily, měly obavy, zda je zajištěn tlumočník. Plášil se tvářil tajemně a uklidňoval, o všechno je stoprocentně postaráno. „Jako vždy,“ ubezpečoval. „Na mne se můžete spolehnout za všech okolností!“

Přesně v půl deváté vytáhl Plášil z kapsy malý zvoneček, pozdvihl jej nad hlavu, aby ho měli všichni dobře na očích, a slavnostně se rozzářil. Pak zkontroloval, zda jsou všichni na svých místech, spokojeně pokývl a zlehounka zazvonil.

Soustředěně jsme ho sledovali a čekali, koho uvede. Plášil uvedl sebe.

„Milé dámy, vážení přátelé!“ spustil nadneseně. „Jak vidím, sešli jsme se v plném počtu, nikdo nechybí. Od počátku jsem správně odhadoval, jste inteligentní lidé a netoužíte po prázdné zábavě, za všech okolností vás hluboce zajímají i vědecké problémy. Takže na dotaz milé paní Urbánkové, která projevila mimořádnou iniciativu, vám teď všem, milé dámy a vážení přátelé, vysvětlím základy underwaterologie z hlediska nejnovějších poznatků současné vědy.

Úvodem musím prohlásit: nebudeme nic zastírat. Řeknu vše popravdě: underwaterologie je buržoasní pavěda!“ Chvilku se odmlčel, patrně proto, aby si všichni mohli plně uvědomit závažnost jeho slov a případně strávit své překvapení. „Koneckonců uvidíte, že *vy sami* jste schopni dospět k tomuto názoru: cožpak je možné, aby si na takovou loď vydělal někdo poctivou práci? Třeba u šicího stroje nebo za pultem?“

Paní Krátká, bývalá dámská krejčovka i paní Beránková, zástupkyně vedoucího v uzenářství, zrudly pýchou. Byly potěšeny, že pan Plášil vyzvedl zrovna jejich poctivou práci.

Plášil si jejich reakce nevšímal, soustředěně hleděl k Watermanově lodi. Loď byla ověncena girlandami žároveček, které v oknech jídelny vytvářely záplavu odlesků a slévaly se v linii připomínající les rozzářených vánočních stromků. Do toho všeho střídavě blikaly ještě zářivější neony a zdálo se, že vytvářejí jakési nápisy.

„Přátelé, už to mám. – *Waterman! Underwaterologie!* – Rozluštil jsem to. Nápisy se střídají!“ zvolal nadšeně, až mu hlas přeskočil do fistule.

Dámy se překotně nahrnuly k oknům, také se snažily nápisy přeslabikovat. „Ještě *aviatikus!*“ vykřikla paní Kučerová, které se podařilo rozluštit další slovo.

Plášil ji šetrně opravil: „Skoro správně – *aquaticus. Homo aquaticus*, což znamená člověk vodní,“ vysvětloval trpělivě. „Ale, prosím vás, milé dámy, usaďte se opět na svá místa. – Stala se velice vážná věc.“ Promlouval teď nabádavě přepjatým hlasem kantora ve třídě prvňáčků. Pak znovu zazvonil a pokračoval. „Člověka vodního věda nezná, vodníky znají leda tak děti z pohádek. Zato podvodníky známe všichni!“ V očích mu šlehl záblesk hněvu. „Největší z nich kotví se svou jachtou přímo v našem sousedství. A jmenuje se Waterman.“ V rozrušení zapomněl zvoneček odložit, a jak se chvěl rozčilením, rozhoupaný zvoneček nepřestával vyzvánět. Plášilovi přeskočil hlas do fistule: „Waterman slibuje naučit plavat za dvě minuty! Cožpak je něco takového možné? Uvažte, kolik hodin jsme už cvičili na suchu. A kolik ještě budeme muset trénovat. Přesto, prosím, ještě neplaveme. Zvládnutí každé dovednosti vyžaduje usilovnou práci. Každé dovednosti, zdůrazňuji prosím, tím spíše plavání. Waterman chce jen za vstupné padesát dolarů! Podvodník!“ vykřikoval, až zrudl ve tváři. „Vždyť to je celé vaše kapesné! Padesát dolarů! Okrádá chudáky na celém světě. Kdoví, jestli vůbec platí daně. – Určitě nepřiznává všechno,“ máchl rozhořčeně rukou. „Možná po něm pátrá Interpol. – Prý byl dokonce zavřený,“ dodal přitlumeně.

Bylo patrné, že Plášilova řeč zapůsobila. Drobná paní uzenářka Beránková byla bledá jako stěna a robustní paní Veverková

hrozila omdlít. Pan Veverka, vedoucí autobazaru, se ji třesoucíma rukama snažil udržet v rovnováze, což se mu moc nedařilo. Plášil s uspokojením sledoval účinek svých slov. Vrátil se k finanční stránce věci. Vypočítával, co všechno si můžeme za své kapesné koupit, jen nevzdělanec by mohl utratit peníze za takovou hloupost, jakou nepochybně bude neskonale nudná přednáška pseudovědce Watermana. „Navíc na té jachtě určitě každý dostane mořskou nemoc. A kdovíco ještě. – Důsledky mohou být hrozné. Doslova nedozírné,“ zakončil mnohoznačně.

Zdálo se, že po tomto varování se nikdo z našich lidí neodvážá k lodi ani přiblížit. A kdyby snad vstupenku měl, tajně ji zmuchlá a potmě odhodí – těch padesát dolarů oželí a bude ještě rád, že ho přitom nikdo neviděl. Byl jsem koneckonců spokojen, že se situace vyhrotila. Alespoň mám jistotu, že se mi na lodi žádná z našich dam nepověsí na paty. Dámy měly jiné starosti. Plášil slíbil seznamovací večírek.

Po večeri jsem si zaplavával a pak jsem bloumal po pláži. U Watermanovy jachty se pořád ještě tísnil houf zvědavců. Hrozen zvelounů obléhal pokladnu, přestože na ní svítil neonový nápis VYPRODÁNO v pěti světových jazycích, včetně japonštiny. Ve tmě byl neon jedinou konkurencí rozzářené lodi.

Vtom mně kdosi poklepal na rameno.

„Hundred dollars only. For you,“ ozvalo se za mnou a ten kdosi mi zamával před očima známou vstupenkou na Watermanovu loď.

Hlas mi byl povědomý, podobal se Plášilovu, ale že by to byl skutečně on, bylo vyloučené. „No. Thank you,“ řekl jsem a pootočil hlavu. Když jsem i v přítmí poznal, s kým mám tu čest, rychle jsem zmizel. Byl jsem si jistý, že Plášil mě nepoznal. Chvilí jsem ho sledoval. Klidně pokračoval ve své práci. Za necelou půlhodinu prodal asi patnáct vstupenek.

Druhý den při obědě připomněl Plášil slibovaný večírek, ale ohlásil změnu, večírek se bude konat už dnes. „Mám pro vás velké překvapení,“ prohlásil významně. „Na večírku se bude podávat malé občerstvení. Jako pozornost Čedoku zahrnutá v ceně zájezdu!“ A důrazně upozornil, že by si všichni měli po obědě odpočinout, aby se večírek vydařil.

Přeložení večírku na termín Watermanovy plavby jsem považoval za další z Plášilových opatření, jak uchránit české turisty před nástrahami zkaženého světa. Všechno se staral, aby nějakou ze svěřených oveček přece jenom nenapadlo jít se na atrakci podívat.

Vstupenky byly číslovány, proto jsem na loď nepospíchal. Z terasy hotelu byl dobrý rozhled, pozoroval jsem hemžení kolem Nového Nautilu. K mému údivu Plášil obíhal kolem lodi. Možná má v zásobě ještě nějaké zbylé vstupenky, co chvíli se zastavoval tu s mladými Japonci, americkými studenty či s postaršími zmalovanými dámami, patrně Američankami na cestách po Evropě. Bankovky nešlo na tu dálku rozpoznat, ale podle vzrušené gestikulace jsem odhadoval, že cena vzrostla na dvě stě nebo ještě víc dolarů.

Vstoupil jsem na loď až v poslední chvíli. Bylo tam plno a všude panovalo vzrušení. Waterman byl zřejmě skvělý manažer. Dokázal vzbudit pozornost, přestože se ještě ani neukázal.

Mezi davu šťastlivců, kterým se podařilo získat vstupenku, se

pohybovali číšníci v přiléhavých kombinézách z kovově lesklého tricolonu. Byli úslužní a nenápadní, zdvořilí a neobyčejně hbití, prostě na úrovni. Měli vynikající postřeh a ukázalo se, že i dobrou paměť. Zrovna se dohadovali s jakýmsi chlápkem, který se vehementně dožadoval aperitivu. Oni zdvořile, leč důrazně odmítali: pán už přece aperitiv měl, ale pán trval na svém, tvrdil, že si ho s někým museli splést, že on aperitiv nedostal. Šel jsem se podívat blíž. Málem mi vypadla sklenice z ruky: ten člověk, který se s číšníky handrkoval, byl profesor Plášil! Tentokrát mě poznal a k mému úžasu se nesnažil zmizet ani se tvářit, že mě nevidí. Hrnul se srdečně ke mně a podával mi upocenou pravici.

Na nic jsem se Plášila neptal, on však začal překotně vysvětlovat a nebyl k zastavení. Je tady proto, aby odhalil hrůzné zlo, které číhá na každém kroku na důvěřivé české turisty i jiné poctivé pracující, hrůzná pseudověda je všudypřítomná, vzdělanému člověku nedá spát. Všemmu nasadil korunu vzletným prohlášením – chceme-li proti pseudovědě a šarlatánství účinně bojovat, musíme je dobře poznat, on s mým názorem a postupem plně souhlasí. Nebylo mi jasné, s jakým mým názorem Plášil souhlasí, ale drmolil dál. Také se obětuje, je připraven stavět se neplavcem, aby všechno prohlédl do nejmenších detailů a pochopil všechny důsledky. Podstoupí jakékoli riziko.

Mezitím všichni dopili svůj aperitiv. Pořád se nic nedělo, jen rostlo napětí. A pan Waterman se dosud neobjevil. – Ukázal se v pravou chvíli, přesně v okamžiku, kdy vzrušení vrcholilo.

Waterman byl asi pětapadesátiletý playboy, urostlé štíhlé postavy a bezvadného držení těla. Husté prošeďivé vlasy měl sčesaný na stranu do mohutné ostré vlny, patrně fixované stříbřitým lakem na vlasy. Měl přiléhavou šupinatou kombinézu stříbřité šedé barvy. Na ramenou ji zdobily bohaté kompozice z velikých stříbrných flitrů. Opasek spojovala vpředu masívní blyštivá pakfongová spona ve tvaru delfína. Na nohou měl matně šedé kotníčkové mokašiny v tónu kombinézy a na rukou jemné kožené rukavice ve stejné barvě. Prostředník pravé ruky obepínal přes rukavici navlečený prsten s průzračným kamenem. Podle lesku to byl diamant, vybroušený do tvaru dvojité pyramidy, zasazený do bílého kovu. S šedavou barvou kombinézy, vlasů i očí ostře kontrastovala zlatavě bronzová barva opáleného obličeje a hrudi v hlubokém výstřihu. Klopy kombinézy po stranách lemovaly kovové proužky a na levé straně se mírně vzdouvala malá zapuštěná kapsička. Tvář měl naprosto nehybnou, krácel lehce a neslyšně, jako by plul vzduchem.

Waterman se zastavil, otočil se kolem své osy, ale spíš aby se předvedl, než aby obhlédl přítomné. Zdálo se, že tím pohybem zároveň uvedl do pohybu i loď. Přesně v tom okamžiku zazněl lodní zvonec, a jakmile dozně, vytáhl Waterman z kapsičky malý mikrofoněk na ozdobné jehlici a zapíchl si jej ledabylo efektním pohybem do klopy a bez úvodu spustil kovově znějícím hlasem.

„Ze všech záhad lidské minulosti je na první pohled nejnápadnější rozdíl ve vzhledu člověka a jeho nejbližších živých příbuzných, to znamená lidoopů z Afriky a z Asie. Ruku v ruce s neopíčem vzhledem člověka jdou i jiné lidoopům

neodpovídající fyziognomické a fyziologické znaky a rysy chování. Zkoumáme-li funkční a anatomické znaky člověka a lidoopů, vidíme, že se jedinečnost lidské bytosti uvnitř řádu *Primates* soustřeďuje do čtyř oblastí: postoj, kůže, hlava, urogenitální ústrojí.

Za prvé postoj. Člověk jako jediný z primátů má nohy delší než ruce a chodí vzpřímeně. Z funkčního hlediska však na to doplácí bolestmi v zádech a jinými posuny v trupu.

Za druhé kůže. Člověk je jediným primátem s podkožním tukem, mnohdy velmi dobře vyvinutým, a s řídkým ochlupením těla. I když není jediným primátem, který plave ve vodě, činí tak jako jediný hominoidní tvor. Zároveň je také jediným zástupcem řádu *Primates*, který má bradykardii. Bradykardie znamená zpomalení srdečního tepu při potápění a pohybu pod vodou.

Za třetí hlava. Člověk jako jediný primát má obsah mozkovny větší než tisíc krychlových centimetrů a špičáky v jeho čelisti nepřesahují svou délkou nijak výrazně řezáky a třenovní zuby. Mezi primáty také jako jediný může vlastní vůlí ovládat dýchání a artikulovat.

Za čtvrté urogenitální ústrojí. Člověk je rovněž jediným primátem s vystupujícími prsy a prodlouženým přirozením a během roku u něho nedochází k sezonnímu omezení v páření.

Zabývám se těmito podivuhodnými odchylkami více než dvacet pět let. Zatímco oficiální věda je proti nim bezmocná, já je vyřešil beze zbytku. Svou teorii jsem popsal v mnoha knihách. Jsou zcela rozebrány. Poslední z mých autorských výtisků si lze zakoupit v mé soukromé lodní knihovně.

Nyní svou teorii stručně vysvětlím.“

Waterman promlouval stroze autoritativním hlasem v úsečných větách, se zvláštní, velmi podivnou dikcí. Ale jeho projev, v podstatě nepřijemný, účinně zabíral – když jsem se rozhlédl kolem, zdálo se mi, že většina přítomných naslouchá se zaujetím.

„Ještě v prvohorách žili naši předkové polovodním životem. Svědčí o tom vzpřímený postoj lidské postavy, neboť jen tak se může člověk dobře brodit. Neustálé plavání zbavilo naše poloopíčí předky srsti. Získali jsme tak téměř úplně lysou kůži. Bradykardie nám našťásti zůstala. Díky tomu, že naši předkové se často potápěli. Nedostatek srsti, poskytující ochranu a možnost uchycení, nahradily vystupující prsy samic. Umožnily, aby se mláďata mohla při kojení přidržovat matek. Prodloužené genitálie bránily vnikání bláta a kalu do oblasti krčku a dělohy.“

Na okamžik se odmlčel.

„Nyní uvedu nejzávažnější a nejpřesvědčivější, naprosto nevyvratitelný důkaz, že lidé pod vodou skutečně žili:

Lidé kopulují čelně jako všichni mořští savci. Žádní jiní suchozemští savci čelně nekopulují!

Navíc člověk získal polštářovitou zadní část trupu. Aby se mu dobře sedělo na kamenitých mořských plátech.

Člověk ve svém přirozeném prostředí v mořských hlubinách vytvořil civilizaci. Fantasticky dokonalou!

Pak byl odtamtud vyhnán!

Srážka Země s obrovitým meteoritem nebo asteroidem způsobila, že se moře rozlilo a Země se na mnoha místech pře-

mĕnila v souš. Tĕmĕř vřechny stopy po tĕ vynikajícĭ civilizaci zanikly. Zprávy o ní se dochovaly jen v nĕkolika legendách a mýtech. Například v legendĕ o kapitánu Nemovi a o civilizaci Maviánů.

Maviánská civilizace mĕla centrum v dneřním Indickĕm oceánu. Já se věnuji tomuto problĕmu čtvrt stoletĭ. Byl jsem za své výzkumy a objevy jmenován na univerzitĕ v Colombu akademikem MAVU. Jediným na svĕtĕ. Objevil jsem totiž princip podmořské lidské existence, jaký znali a užívali všichni naši maviánřtĭ předkové.

Ani dnes vřak človĕk své dávné schopnosti zcela neztratil!

Způsobují je *aquatióny*. Aquatióny jsou přítomny v každĕm z nás. U nĕkoho jsou v nenabuzenĕm stavu. Jenom dřímají.

Musíme je probudit!

Vřdyt' už zase máme moře a oceány. Vraťme se tedy do své původní mořské vlasti! Človĕk je *Homo*, nejen *Homo sapiens*, ale pĕdevřím *Homo aquaticus*.

Homo aquaticus sapiens!"

Po tĕchto slovech se začala ozývat ze vřech stran jemná hudba. Znĕla nevřtíravĕ, až konejšivĕ a Waterman neslyřně, skoro nepostřehnutelnĕ zmizel. Po chvíli se pĕes hudbu z reproduktorů ozval pĕijemný sametovĕ zbarvený baryton.

„Následuje experimentálnĭ část. – Akademik Hans Waterman se uvolil po krátkĕm odpočinku aktivovat přítomným neplavcům jejich aquatióny. Zdarma, bez nároků na odměnu. Tato procedura je pro akademika Watermana neobyčejně vyčerpávajícĭ, zúčastnit se jí proto můžĕ jen sto neplavců. Zatím bude hrát hudba a na dolní palubĕ bude otevřen bar. Prosím vás vřak o pochopení. Buďte tak laskavi a zachovejte klid, abyste nerušili akademika Watermana v soustředĕní. Vyčkejte sporádanĕ ve vyznačenĕm prostoru na horní palubĕ, než se akademik Waterman pĕipraví a než na vás pĕijde řada.“

Sotva hlas domluvil, tĕmĕř všichni přítomní, plavci i neplavci, se hrnuli do prostoru pĕed Watermanovu kajutu.

Waterman pak bral jednoho po druhĕm, na nikoho se nepodíval, hledĕl nepřítomně k mořskĕmu obzoru a pakfongovou virgulí s monogramem HW v ohybu smyčky vytvářel údajným neplavcům kolem tĕla pomyslnĕ vlnky. Zpočátku drobnĕ, později vĕřší a hlubřší, zřejmĕ proto, aby pĕinutil aquatióny k pohybu. Procedura zabrala tĕmĕř dvĕ hodiny, v jejím závĕru byl akademik evidentně vyčerpáný, pĕestože se nĕkolikrát uchýlil do své kajuty, aby se občerstvil.

Avřak jakmile skončil, rázem ožil a strohým autoritativním hlasem zavelel:

„Pĕipravte se! Za pĕt minut začínáme!“ Zahledĕl se na hodinky, aby odměřil kandidátům čas poskytnutý na pĕevlečení. Nemusel čekat ani celých pĕt minut. U sklápĕcího zábradlí vzápĕtĭ postávala dlouhá řada pĕipravených aspirantů. Bylo obdivuhodné, jak rychle se všichni stačili dole v řatně pĕevléknout do plavek. Nevím, jak to profesor Plášil dokázal, ale dostal se do řady jako třetĭ. Vynikal nejbĕlejším tĕlem a mĕl nové plavky. Waterman celou řadu zálibně pĕehlédl a pokračoval v pĕíkazech.

„Budu počítat. Až dopočítám, skočíte všichni do moře. Po hlavĕ. Všichni a naráz! Tři, dva –,“ odmlĕl se.

Zábradlí se neslyřně sklopilo.

„Jedna. – Ted'!“

Vřech sto účastníků s aktivovanými aquatióny huplo bezhlavĕ po hlavĕ do moře.

Po chvílce se nad hladinu vynořilo třicet pĕt hlav.

Plášilova mezi nimi nebyla.

Tĕch třicet pĕt vylézalo na palubu po pĕíčkách sklopenĕho zábradlí jako po ribstolech. Byli mokří a vĕřšinou vyčerpání. Čtyři z nich, jakmile se ocitli na palubĕ, dostali zimnici a rozklepali se. Byli to patrnĕ ti, co se díky řoku a obrovské vůli po záchranĕ naučili plavat alespoň natolik, že se dokázali z vody vyhrabat.

Waterman se procházel mezi pĕtatřiceti úspěřnýmĭ absolventy kurzu a každĕmu z nich podával ruku a gratuloval. Důrazně, avřak neosobně prohlašoval:

„Jste dokonalý *Homo aquaticus sapiens*. Stoprocentně jste potvrdil moji teorii. I tentokrát jsem dosáhl stoprocentního úspěchu. Vřech třicet pĕt frekventantů mého kurzu, tedy plných sto procent, se naučilo plavat.“

Akademik Waterman se dopustil matematické chyby. Třicet pĕt z pĕtatřiceti je sice sto procent, ale účastníků kurzu bylo původně nikoli pĕtatřicet, nýbrž sto. Vyplavalo jich tedy třicet pĕt ze sta, což je třicet pĕt procent.

Omyl akademika Watermana tĕm ředesáti pĕti nevadil.

Kontakt: Prof. PhDr. Jaroslav Malina, DrSc., Ústav antropologie Pĕírodovědecké fakulty Masarykovy univerzity, Vinařská 5, 603 00 Brno, e-mail: jmalina@sci.muni.cz.

